

N:o 124.

Af herr **Sven Nilsson** om förbud för användning vid bränvinstillverkning af majs, ris och andra råämnen, som icke inom landet allmänneligen alstras.

Vid 1887 års senare riksdag föreslog Kongl. Maj:t i proposition n:o 34, att majs, ris och andra sådana råämnen, som äro af beskaffenhet att ej inom landet allmänneligen alstras, icke finge användas för bränvinstillverkning med ansvarsföljd för den som använder dessa råämnen vid tillverkning af bränvin. Vid samma riksdag i motion n:o 88 och vid 1888 års riksdag i motion n:o 119 väckte jag förslag i samma syfte, ehuru jag då föreslog förbud att tillverka bränvin jemväl af flera andra slag af utländsk säd. För min del har jag icke öfvergifvit öfvertygelsen om nyttan och nödvändigheten af en reform i det föreslagna syftet. Vid tiden för förenämnda förslags behandling i Riksdagen föredrog man att vidtaga andra åtgärder för att bland annat hindra den utländska spanmålen att hamna i bränvinsspannorna i landet. Man ville då knappast höra talas om något annat medel deremot än tull. Sådan har äfven kommit till stånd, men detta oaktadt florerar bränvinsbränningen i landet fortfarande af utländska sädesslag, isynnerhet af majs. Sedan nu ifvern om höga tullar väl till väsentlig del torde vara lugnad och landet i ro någon tid åtminstone får öfvertyga sig om verkningarne af de beslutade tullarne, har jag föreställt mig, att de förut väckta förslagen nu skulle kunna vinna större sympatier för sig inom Riksdagen, helst då det väl ej kan anses vara hvarken fosterländskt eller statsekonomiskt klokt att, fastän på indirekt väg, införa en dryck från utlandet, som från en stor del af landets invånare förklaras vara den skadligaste af alla.

Det torde också vara öfver nog att det bränvin i landet, som tillverkas af dess egna produkter, utan att vi skola behöfva för detta ändamål hemta dem från utlandet. Jag skall nu icke upprepa de öfriga skäl, som kunna anföras för mitt förslag; de återfinnas dels i ofvan åberopade Kongl. Maj:ts proposition och dels i motionerna, hvartill jag hänvisar. Blott det vill jag tillägga att Kongl. Maj:t förklarar, att några hinder ej möta i afseende på kontrollen vid brännerierna i riket för genomförande af förslaget. Jag skall nu ej heller upptaga mina gamla förslag, utan i stället hemställa om antagande af det vid 1887 års riksdag af Kongl. Maj:t väckta i hopp att detta skall vinna större anslutning för sig. Jag hemställer alltså, att Riksdagen måtte besluta följande förändringar i Kongl. förordningen om tillverkning af bränvin nemligen:

tillägg till § 3

Äfven må användas alla slag af råämnen utom majs, ris och andra sådana som äro af beskaffenhet att icke inom landet allmänligen alstras;

tillägg till § 29 mom. 3

Den som vid bränvinstillverkning använder majs, ris eller annat otillåtligt råämne, straffes med böter från 500 kronor till 1,500 kronor samt erlägger särskild afgift af 5 öre för hvarje kilogram af det oloffigen använda råämnet.

Stockholm den 27 januari 1890.

Sven Nilsson.